

is wellicht voor menige dansliehebber ook een van de belangrijkste kijkmotieven: houden van dans, niet zozeer omwille van de vertoende virtuositeit (soms ook dat natuurlijk) of de complexiteit van een choreografie, maar gewoonweg omdat het gelukkig stemt naar gelukkige 'bewegers' te kijken. Paul Valéry bevoogde ooit dat, anders dan in het dagelijks leven, in de dans het bewegen verzelfstandigt; het is geen middel maar doel op zich. Dansers kunnen op een zichtbare wijze genieten van dit intrinsieke bewegen, soms zelfs met een zodanig extatische blik, dat je er jaloers van wordt en ook zou willen kunnen dansen.

Cie Zoo/Thomas Hauert
Dansplezier: *jetzt*, de derde voorstelling van Cie Zoo/Thomas Hauert die eind septem-ber in Kaaitheater-Luna werd getoond, was ervan doordrongen, ja werd ertdoor bijeengehouden en gecementerd. Vijf performers, waarvan er vier een Rosas-erleden hebben: Mark Lorimer, Sara Ludi, Mat Voorter, Samantha van Wissen en artistiek leider Thomas Hauert zelf, één muzikant: Thelomious Monk op piano. Wat dansers en muzikant met elkaar verbond was een tot op het bot uitgepuurd spelplezier, het zuivere genot van het bewegen van vingertjes (Monk) of van het gehele lichaam (Zoo). Over de grens van de dood heen werd hier gefeest, want met zowat elke beweging brachten de dansers de noten van Monk opnieuw tot leven. Springlevende Monk: gehuppel, weinig gastes, veel valbewegingen. *jetzt* was dan ook bedoeld als een expliciete exploratie van het vallende lichaam. Je zag vooral een geremd vallen, en dus veel contracterende rugbewegingen, onderstund door uitwaaierende armen.

De Brusselse dansscène blijft maar groeien, en daarmee ook de Vlaamse. Afgestudeerden van p.a.r.t.s. die blijven hangen, dansers die bij Vandekybus, Rosas of Damaged Goods werken en aan de lokale scène gehecht raken,... ze zijn het er allemaal over eens dat Brussel op dit moment een van de interessantste mondiale danssteden is. Het is een bonte verzameling jonge mensen uit zowat alle windstreken die de wereld rijk is. Vaak kunnen ze amper overleven, maar haast nooit hoor je ze klagen. Ze zijn al blij dat ze in Brussel makkelijk lessen of klassen kunnen bijwonen en vinden het geweldig dat ze een klein project hier, een invaliersklus daar kunnen doen. Dansers willen bijvoorbeeld gewoonweg kunnen dansen, en in Brussel kan dat. We zouden deze precare biotoop maar gewoonweg kunnen dansen, en in Brussel kan dat. We zouden deze precare biotoop maar gewoonweg kunnen dansen, en in Brussel kan dat. We zouden deze precare biotoop maar gewoonweg kunnen dansen, en in Brussel kan dat.

Net als *Cows in Space*, Hauerts debuut uit 1998, was ook *jetzt* een regelrechte ode aan Freudiaans gezien – het 'polymorf-perverse lichaam; het lichaam dat zichzelf tot motor maakt van een schijnbaar eindelijk bewegingsgenot. De Cie Zoo van toen is echter niet meer die van thans. Er is nog altijd veel ruimte voor improvisatie, maar die wordt nog meer dan voorgegeven binnen heldere structuren gevat. De vele unisono's, het soepele overgaan van solo-kunnen op een zichtbare wijze genieten van dit intrinsieke bewegen, soms zelfs met een zodanig extatische blik, dat je er jaloers van wordt en ook zou willen kunnen dansen.

Net als *Cows in Space*, Hauerts debuut uit 1998, was ook *jetzt* een regelrechte ode aan Freudiaans gezien – het 'polymorf-perverse lichaam; het lichaam dat zichzelf tot motor maakt van een schijnbaar eindelijk bewegingsgenot. De Cie Zoo van toen is echter niet meer die van thans. Er is nog altijd veel ruimte voor improvisatie, maar die wordt nog meer dan voorgegeven binnen heldere structuren gevat. De vele unisono's, het soepele overgaan van solo-kunnen op een zichtbare wijze genieten van dit intrinsieke bewegen, soms zelfs met een zodanig extatische blik, dat je er jaloers van wordt en ook zou willen kunnen dansen.

De Brusselse dansscène blijft maar groeien, en daarmee ook de Vlaamse. Afgestudeerden van p.a.r.t.s. die blijven hangen, dansers die bij Vandekybus, Rosas of Damaged Goods werken en aan de lokale scène gehecht raken,... ze zijn het er allemaal over eens dat Brussel op dit moment een van de interessantste mondiale danssteden is. Het is een bonte verzameling jonge mensen uit zowat alle windstreken die de wereld rijk is. Vaak kunnen ze amper overleven, maar haast nooit hoor je ze klagen. Ze zijn al blij dat ze in Brussel makkelijk lessen of klassen kunnen bijwonen en vinden het geweldig dat ze een klein project hier, een invaliersklus daar kunnen doen. Dansers willen bijvoorbeeld gewoonweg kunnen dansen, en in Brussel kan dat. We zouden deze precare biotoop maar gewoonweg kunnen dansen, en in Brussel kan dat.

Net als *Cows in Space*, Hauerts debuut uit 1998, was ook *jetzt* een regelrechte ode aan Freudiaans gezien – het 'polymorf-perverse lichaam; het lichaam dat zichzelf tot motor maakt van een schijnbaar eindelijk bewegingsgenot. De Cie Zoo van toen is echter niet meer die van thans. Er is nog altijd veel ruimte voor improvisatie, maar die wordt nog meer dan voorgegeven binnen heldere structuren gevat. De vele unisono's, het soepele overgaan van solo-kunnen op een zichtbare wijze genieten van dit intrinsieke bewegen, soms zelfs met een zodanig extatische blik, dat je er jaloers van wordt en ook zou willen kunnen dansen.

De Brusselse dansscène blijft maar groeien, en daarmee ook de Vlaamse. Afgestudeerden van p.a.r.t.s. die blijven hangen, dansers die bij Vandekybus, Rosas of Damaged Goods werken en aan de lokale scène gehecht raken,... ze zijn het er allemaal over eens dat Brussel op dit moment een van de interessantste mondiale danssteden is. Het is een bonte verzameling jonge mensen uit zowat alle windstreken die de wereld rijk is. Vaak kunnen ze amper overleven, maar haast nooit hoor je ze klagen. Ze zijn al blij dat ze in Brussel makkelijk lessen of klassen kunnen bijwonen en vinden het geweldig dat ze een klein project hier, een invaliersklus daar kunnen doen. Dansers willen bijvoorbeeld gewoonweg kunnen dansen, en in Brussel kan dat. We zouden deze precare biotoop maar gewoonweg kunnen dansen, en in Brussel kan dat.

Net als *Cows in Space*, Hauerts debuut uit 1998, was ook *jetzt* een regelrechte ode aan Freudiaans gezien – het 'polymorf-perverse lichaam; het lichaam dat zichzelf tot motor maakt van een schijnbaar eindelijk bewegingsgenot. De Cie Zoo van toen is echter niet meer die van thans. Er is nog altijd veel ruimte voor improvisatie, maar die wordt nog meer dan voorgegeven binnen heldere structuren gevat. De vele unisono's, het soepele overgaan van solo-kunnen op een zichtbare wijze genieten van dit intrinsieke bewegen, soms zelfs met een zodanig extatische blik, dat je er jaloers van wordt en ook zou willen kunnen dansen.

Dansplezier, breakdance, intieme lichamen en nog zowat

Rudi Laermans op stap in Brussel. Hij zag er een aantal recente dansproducties en constateert een 'retour aux origines'.

